

Laetare
J6,41-59
30.3.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Introit:

Když se na mě vrhli zlovolníci, aby pozřeli mé tělo,
protivníci, moji nepřátelé, sami klopýtli a padli.

Píseň: 512

Čtení: Ex16,1-10

Píseň: 516

Kázání: J6,41-59

Já jsem chléb života, který sestoupil z nebe, je jedním ze sedmi zjevovatelských výroků Ježíše z Nazaretu.

V přečteném oddíle jsme vstoupili rovnýma nohama do diskuse mezi Ježíšem a Židy. Abychom zabránili antisemitským náladám, musíme povědět, co pro svědka Jana znamená označení množiny jménem Židé. Židé zde vystupují jako oponenti Ježíše. Vedou s ním spory. Představují i ty, kteří reptali na poušti proti Hospodinu. Jsou to ti vlastní – ti Židé, katolíci, protestanté, pravoslavní – kteří proti Bohu něco namítají a reptají, nic se jim nezdá dobré. Místo aby pozorně naslouchali tomu, co muž z Nazaretu říká, neustále jsou v opozici.

Opravdu celý tento oddíl je těžko pochopitelný. Říkají se zde slova, vzkazy, tvrzení, která se dají jen těžko přijmout. Text zavání nejen kanibalismem, ale též nabádaním k životu upírů, kteří svoji sílu berou z krve oběti.

Tak tomu není. Bylo by tomu tak, kdybychom vše brali doslovně. Bylo by tomu tak, kdybychom, tak jako Židé, vnímali Ježíše z Nazaretu jen jako syna Josefa. Bylo by tomu tak, kdybychom vše brali fundamentalisticky, nikoli jako obraznou, názornou řeč.

Předně Ježíš je dán jako dar z nebe, shůry, tedy od prostoru, který pro člověka a jeho manipulace není dostupný. Tak jako dar byla na poušti dána Tóra, směrovky ke svobodě, tak

je Ježíš dán lidem. Tak jako byla každý den dávána na poušti mana, pokrm z nebe, tak nám byl dán Ježíš Kristus.

Jíme nejen proto, abychom se nasytili, ale též proto, abychom mohli žít. Tedy, abychom neumřeli hladem. Avšak jídlo, všechen komfort, který jsme my lidé vytvořili, k zachování života nestačí. Stačí jeden blázen se zbraní v ruce. Co dělat, aby nám byl život zachován, i když umřeme?

Ježíš nabízí cestu. Nabízí možnost, která je silnější než zákonitosti pozemského života.

Vaši Otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Opravdu slovo do pranice. Ježíš sytil zástupy, které díky jeho chlebu a drobečkům nasbíraným do košů učedníky, se nasytily. To je to první. I klasmata-drobečky padající z našich přeplněných stolů stačí, abychom zahladili hlad.

Pociťujeme vůbec hlad, jsme lační? Kdo z nás zažil tento pocit? Nevím, ale jistě vím, že hlad nemusí mít jen fyzickou podobu. Hlad je mnohdy něco, co nás někde pudí, avšak nevíme, že je to hlad. Vzpomeňme na děti, které jsou někdy nesnesitelné, když jsou hladové. Někdy ani nevědí, že by se měly najíst. Jsou nesnesitelné. Když se najedí, upokojí se.

Ježíš mluví o sobě jako o chlebu, který sestoupil z nebe. (Nezapomeňme, jaký prostor vyznačuje nebe.) Je to dar. A nyní se dostáváme k tomu obrazu. Chléb, potrava, je drcena zuby, doslova žvýkána, stojí v textu. Tak jako chleba, pokrm vlastně přijde nazmar, když jej sníme; tak tělo Kristovo je drceno našimi proviněními. Chléb je sežvýkán, avšak díky němu jsme živi. Tělo Ježíše z Nazaretu, korunovaného jako Krista, které je drceno na kříži, se nám stalo pokrmem, po kterém nezemřeme, ale budeme žít.

Do tohoto tajemství vstupujeme, kdykoli jíme drobečky z chlebu života. Chlebu, který nám nepřipomíná jen utrpení Krista. Díky tomuto chlebu vstupujeme do tajemství oběti, tajemství zmrtnýchvstání, tajemství Božího daru nám lidem.

Amen, amen, pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Neboť mé tělo je pravý pokrm a má krev pravý nápoj. Při tomto výroku se muselo všechno pro pravověrného Žida obrátit v děsivé pohoršení. Možná, že i pro někoho z vás je to děsivé, nepřípustné, možná až odporné.

Ježíš těmito výroky s námi chce zatřást, abychom si nasadili oči víry. Ježíš těmito výroky provokuje, aby nám z Večeře Páně nezbyla jenom krásná selanka. Ježíš Židy, své učedníky a nás připravuje na přijetí nesmírně bolestivé cesty sebezmaření. Kdyby skončilo u tohoto aktu, asi by pro nás opravdu utrpení, oběť, sebezapření v našich životech neměly cenu. Byly by zbytečné tak, jako pro někoho je pohoršením a nesmyslností kříž, krev, a rozlámané drobky.

Kdyby nezaznělo to slovo život, asi bychom opravdu propadli malomyslnosti a zděšení. Ježíš vkročil někde, kde si to nedovedeme představit. Ježíš vkročil někde, kde naše racionalita selhává. Ježíš vkročil někde, kam se můžeme dostat jen vírou. Překročit tuto hranici jinak nelze.

Pane, prosíme, dej ať v drobečcích chleba a ve víně, krvi hroznů, rozpoznáváme tajemství tvého stolování s námi lidmi. Prosíme, dej, ať z tvé oběti, v pokrmu věčném, pravém, máme život.

Pane, děkujeme za tajemství tvé oběti.

Amen.

Píseň: 519

Poslání:

Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný;
ten vám dá Syn člověka, jemuž jeho Otec, Bůh, vtiskl svou pečeť.

Požehnání:

Pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.
Amen.

Píseň: 735